

Arrest

nr. 84 818 van 18 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2012 met referentnummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met Spaanse nationaliteit. Haar vader is op 8 juli 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart. Haar moeder en twee zussen zijn op 9 maart 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 08.09.2011 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en) L.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: 10.04.1989

Geboorteplaats: MTALSA

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een attest voor. Onderaan dit attest staat echter dat het werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf. Aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt als bewijs hiervan een verklaring op eer van de referentiepersoon voor. Deze verklaring op eer kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg vormt de verklaring geen afdoende bewijs.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon en rekening houdend met de samenstelling van het gezin blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende ruim is om nog een bijkomende persoon ten laste te nemen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie - inkomen. Bovendien blijkt uit de meest recente loonfiche dat de referentiepersoon sedert 29.07.2011 uit dienst is. Bijgevolg kan niet vastgesteld worden over welke inkomsten de referentiepersoon op heden beschikt.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoekster onvoldoende bewijst:

1. onvermogen te zijn

2. in het verleden ten laste te zijn geweest

3. heden ten laste te zijn.

Verzoeksters aanvraag werd ingediend als descendent van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet') bepaalt het volgende:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(. ..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(. ..) "

EERSTE ONDERDEEL

Bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie die 21 jaar zijn of ouder, dienen aldus aan te tonen ten laste te zijn.

De bestreden beslissing gaat evenwel veel verder. Zij vereist dat benevens het (heden) ten laste te zijn, dat bijkomend wordt aangetoond dat betrokkene ook in het verleden ten laste is geweest én dat betrokkene onvermogen is.

Hiermee gaat de overheid verder dan wat de Vreemdelingenwet bepaalt. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook geschonden.

TWEEDE ONDERDEEL

Slechts vanaf de leeftijd van 21 jaar dienen bloedverwanten in de neergaande lijn ten laste te zijn. Tot de leeftijd van 20 jaar worden zij vermoed ten laste te zijn.

Verzoekster was op het ogenblik van de aanvraag 22 jaar oud (°21-04-1989). Aangezien verzoekster heeft aangetoond steeds in de ouderlijke woonst te hebben gewoond, samen met haar ouders en twee zussen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze steeds ten laste is geweest.

De overheid heeft bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle beschikbare gegevens mee in overweging genomen. Er blijkt nergens uit dat werd rekening gehouden met de (jonge) leeftijd van verzoekster (22 jaar), en met haar voortdurende en ononderbroken samenwoning met ouders en zussen.

Haar vader heeft in de voorgelegde verklaring (stuk 9) bevestigd dat verzoekster steeds ten laste is geweest.

Rekening houdend met deze gegevens is de conclusie dat onvoldoende wordt aangetoond dat verzoekster in het verleden ten laste was, kennelijk onredelijk.

Verder wordt gesteld dat verzoekster onvoldoende aantoonde onvermogen te zijn. Nochtans heeft verzoekster een attest van de bevoegde Marokkaanse overheden voorgelegd (stuk 10).

Het attest heeft wel degelijk bewijswaarde, zowel naar Marokkaans recht als naar Belgisch recht. Het gaat uit van de bevoegde fiscale diensten.

Het attest bevestigt dat voor betrokkene geen inkomsten werden aangegeven voor het jaar 2010 en dat zij geen belastingen voor dat jaar heeft betaald. Dit is niet louter een verklaring op eer van haarzelf zoals de bestreden beslissing ten onrechte stelt.

Er wordt nergens aangetoond dat het betrokken attest vals zou zijn.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende zou aantonen ten laste te zijn. Het argument hiervoor vormt de inkomens situatie van de vader van verzoekster.

De bestreden beslissing geeft niet aan aan welke hoegrootte dit inkomen moet voldoen. Een algemene verwijzing naar 'het Belgisch integratie-inkomen' is onvoldoende concreet.

Bovendien geeft de overheid in de bestreden beslissing zelf aan niet over recente gegevens betreffende het inkomen van vader te beschikken. Er werd hier nooit naar gevraagd. Verzoekster heeft zelf alle gegevens bezorgd die voorhanden waren op het ogenblik van de aanvraag. De overheid had uiteraard een actualisatie kunnen vragen van de inkomenssituatie van de vader. Dit is niet gebeurd.

Anderzijds is het ten laste zijn een feitelijke situatie die in concreto dient beoordeeld te worden.

Er is geen beoordeling in concreto van het ten laste zijn.

In het licht van deze gegevens kan niet met redelijkheid worden geconcludeerd dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond onvermogen te zijn en ten laste te zijn.

Bijkomend dient opgemerkt dat de aanvraag van alle andere gezinsleden werd ingewilligd.

Verzoeksters vader werd in het bezit gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart E, haar moeder en twee zussen van een elektronische vreemdelingenkaart F. (zie stuk 3)

Haar zus S. A., geboren op 13 februari 1991, werd op 9 maart 2012 in het bezit gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart F. Zij had eveneens, net als verzoekster, een aanvraag ingediend als bloedverwant in de neergaande lijn. Op het ogenblik dat is beslist over haar aanvraag, is zij 21 jaar oud.

Het is dan ook kennelijk onredelijk dat de overheid op basis van dezelfde voorliggende gegevens tot de conclusie kan komen dat verzoeksters zus wel ten laste is. Het inkomen van vader is bij beiden uiteraard volstrekt gelijk.

Aldus is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster dient wel degelijk te worden aanzien als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond."

2.2 Verzoekster meent dat de bestreden beslissing 'veel verder gaat' dan de inhoud van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het begrip 'ten laste'. Vooreerst betoogt verzoekster dat zij "bijkomend" en ten onrechte dient aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest en dat zij onvermogen is.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekster stelt in haar middel terecht dat *“Bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie die 21 jaar zijn of ouder, dienen aldus aan te tonen ten laste te zijn.”*

In deze kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *“Jia”*, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van *‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid’* (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Waar verzoekster meent dat zij niet moet aantonen ten laste te zijn in het verleden van de burger van Unie kan zij niet worden gevolgd aangezien uit het arrest Jia onmiskenbaar blijkt dat het familielid dat om hereniging verzoekt, moet aantonen dat hij de materiële ondersteuning nodig heeft *“teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid”*. Samen gelezen met de conclusie van de Advocaat-generaal die stelt dat de afhankelijkheid geen betrekking mag hebben op een tijdelijke voorwaarde, maar een structureel karakter moet vertonen, impliceert deze rechtspraak dat dus moet worden aangetoond dat de afhankelijkheid gedurende een zekere periode moet aanwezig zijn op het moment van de aanvraag om hereniging. Verzoekster brengt geen gegevens bij die toelaten te oordelen dat verweerder, door het bewijs te eisen van de descendent dat zij in het verleden ten laste is geweest van het familielid die zij wenst te vervoegen en heden onvermogen is, een onrechtmatige toepassing zou hebben gemaakt van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet zoals gelezen in het licht van de voormelde rechtspraak.

Verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar jonge leeftijd (zij is 22 jaar) en met haar voortdurende en ononderbroken samenwoning met haar ouders en zussen. Haar vader heeft uitdrukkelijk bevestigd dat zij steeds ten laste is geweest. Zij verwijst tevens naar een attest van de bevoegde Marokkaanse overheden, met name van de *“bevoegde fiscale diensten”* van Marokko. Het attest bevestigt dat zij geen inkomsten heeft aangegeven voor het jaar 2010 en dat zij geen belastingen voor dat jaar heeft betaald. Nergens wordt aangetoond dat het attest vals zou zijn.

Uit artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie, vanaf de leeftijd van 21 jaar, zich slechts kan voegen bij deze burger van de Unie, voor zover zij ten laste is van deze burger van de Unie. Verzoekster betwist dat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar vader. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoekster al dan niet heeft bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Om in staat te zijn deze feitelijke situatie van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, werd reeds bij de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie gevraagd dat verzoekster binnen de

drie maanden, en ten laatste op 7 december 2011 volgende documenten zou voorleggen: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen en een bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW.

Verzoekster verwijst naar de verklaring op eer van haar vader en het attest van de Marokkaanse overheden.

Verweerder oordeelt met betrekking tot deze voorgelegde attesten het volgende:

“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een attest voor. Onderaan dit attest staat echter dat het werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf. Aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt als bewijs hiervan een verklaring op eer van de referentiepersoon voor. Deze verklaring op eer kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg vormt de verklaring geen afdoende bewijs.”

De Raad benadrukt dat wat het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon betreft er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de wettelijke voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen, die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.

Verzoekster wijst op haar jonge leeftijd en “voortdurende en ononderbroken samenwoning met ouders en zussen” waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Los van de vraag of verzoekster haar “voortdurende en ononderbroken samenwoning” heeft aangetoond bij de aanvraag van de verblijfskaart, merkt de Raad op dat de loutere vaststelling dat zij op hetzelfde adres woont niet aantoonst dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Wat de inkomenssituatie betreft van haar vader wijst verzoekster erop dat in de beslissing niet wordt aangegeven “aan welke hoegroetheid dit inkomen moet voldoen” en dat een algemene verwijzing naar ‘het Belgisch integratie-inkomen’ niet volstaat. Verweerder kon om een “actualisatie” vragen van de inkomenssituatie van haar vader.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon en rekening houdend met de samenstelling van het gezin blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende ruim is om nog een bijkomende persoon ten laste te nemen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie - inkomen. Bovendien blijkt uit de meest recente loonfiche dat de referentiepersoon sedert 29.07.2011 uit dienst is. Bijgevolg kan niet vastgesteld worden over welke inkomsten de referentiepersoon op heden beschikt.”

Verzoekster die op 8 september 2011 een aanvraag indient om een verblijfskaart als familielid van de burger van de Unie te bekomen, legt drie loonfiches voor waaruit blijkt dat haar vader sedert 29 juli 2011 uit dienst is getreden. Verzoekster die aldus meer dan een maand na de uitdiensttreding van haar vader de aanvraag van de verblijfskaart indient en die wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste

op 7 februari 2012 bewijzen voor te leggen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, kan bezwaarlijk verweerder verwijten niet om een 'actualisatie' van haar dossier te hebben gevraagd. Verzoekster was, nu uit de bijlage 19ter blijkt dat zij loonfiches had voorgelegd in het raam van "*bewijs inkomen gevestigde*", wel degelijk op de hoogte dat zij moest aantonen ten laste te zijn en bewijzen inzake het inkomen van de referentiepersoon diende voor te leggen. Verzoekster die de mogelijkheid had tot 7 februari 2012 deze bewijzen voor te leggen, kan thans aldus bezwaarlijk verweerder verwijten niet om een 'actualisatie' te hebben verzocht. Haar kritiek dat de algemene verwijzing in de beslissing naar 'het Belgisch integratie-inkomen' niet volstaat, doet geen afbreuk aan het motief dat rekening houdende met de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon en rekening houdende met de samenstelling van het gezin, het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende ruim is om nog een bijkomende persoon ten laste te nemen, nu uit de meest recente loonfiche blijkt dat de referentiepersoon sedert 29 juli 2011 uit dienst is getreden. Verzoekster laat na aan te tonen dat het inkomen van haar vader wel zou kunnen volstaan om een vierde persoon ten laste te nemen, ongeacht de vage omschrijving van 'het Belgisch integratie-inkomen'. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen nadat het aan een vreemdeling die verzocht om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, kenbaar is gemaakt dat een weigeringsbeslissing wordt overwogen en hem de kans werd gegeven nieuwe overtuigingsstukken te laten opstellen en in te dienen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder gelet op zijn ruime discretionaire bevoegdheid en gelet op de feiten die aan hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing op redelijke wijze kon concluderen dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar vader, de referentiepersoon. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster wijst erop dat haar zus A.S, geboren op 13 februari 1991, op 9 maart 2012 in het bezit werd gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart. Zij had, net als verzoekster, een aanvraag ingediend als bloedverwant in neergaande lijn. Op het ogenblik dat over haar aanvraag is beslist, was zij 21 jaar. Verzoekster meent dan ook dat het kennelijk onredelijk is dat de overheid op basis van dezelfde voorliggende gegevens tot de conclusie kon komen dat haar zus wel ten laste is.

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift heeft verweerder, door het toekennen van de verblijfskaart aan verzoeksters zus, niet geconcludeerd dat haar zus "*wel ten laste is*". Blijkens de stukken van het administratief dossier heeft verzoeksters zus A.S. een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van de burger van de Unie op 8 september 2011. Op dat ogenblik was verzoeksters zus 20 jaar.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie, vanaf de leeftijd van 21 jaar, zich slechts kan voegen bij deze burger van de Unie, voor zover zij ten laste is van deze burger van de Unie. Verzoeksters zus die op 8 september 2011 geen 21 jaar was, diende bijgevolg niet, in tegenstelling tot verzoekster, aan te tonen dat zij ten laste is van deze burger van de Unie. Verzoekster stelt bijgevolg ten onrechte dat verweerder zou hebben geconcludeerd dat haar zus ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeksters moeder en haar zussen, jonger dan 21 jaar op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, bevonden zich in een andere situatie dan verzoekster, nu haar moeder de aanvraag indiende als echtgenote en de beide zussen jonger waren dan 21 jaar waardoor zij aan andere wettelijke voorwaarden dienden te voldoen dan verzoekster. Verzoeksters situatie is aldus niet volledig vergelijkbaar of "*volstrekt gelijk*" met de situatie van haar moeder en zussen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN